

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hípšra v právní věci žalobce: **P. P.**, zastoupeného Mgr. Davidem Obenrauchem, advokátem se sídlem Kopečná 11, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2012, čj. JMK 73271/2012, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2013, čj. 22 A 50/2012 - 40,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 23. 4. 2012, čj. ODSČ-56740/PZ-11-POP, Magistrát města Brna, Odbor dopravněsprávních činností, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou právním předpisem o méně než 20 km/h, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Vozidlu byla naměřena rychlost 63 km/h (po odečtení tolerance ve výši 3 km/h). Za spáchání předmětného přestupku Magistrát města Brna uložil žalobci pokutu ve výši 1500 Kč.

2. Žalovaný zamítl odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 12. 9. 2012, čj. JMK 73271/2012.

II.

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který rozsudkem ze dne 6. 6. 2013, čj. 22 A 50/2012 - 40, zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

III.

4. Žalovaný (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

5. Návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodnil možnou existencí dvou protichůdných rozhodnutí, pokud by vydal nové rozhodnutí na základě rozsudku krajského soudu a následně by Nejvyšší správní soud tento rozsudek zrušil. Správní řád neposkytuje žádný

procesní prostředek, kterým by bylo možné zrušit druhé rozhodnutí v téže věci. Toto rozhodnutí by nemohlo být zrušeno ani pro rozpor s právními předpisy v přezkumném řízení podle § 96 správního řádu.

6. Pokud by vedle sebe existovala dvě rozhodnutí v téže věci, která by byla formálně schopna vyvolat právní účinky, došlo by k zásahu do principů *ne bis in idem* a *res iudicata*. Tento zásah by nebylo možné napravit prostředky správního práva procesního, a hrozila by tak nenahraditelná újma. Byl by totiž vytvořen stav bránící řádnému a efektivnímu výkonu pravomoci stěžovatele a nebylo by zřejmé, jak bylo rozhodnuto.

7. Přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem. Přiznání odkladného účinku se ani nijak negativně nedotkne žalobce samotného, protože se pouze dočasně obnoví stav před vydáním rozsudku krajského soudu.

IV.

8. Žalobce se k žádosti o přiznání odkladného účinku nevyjádřil.

V.

9. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku nebyly splněny.

10. Především je třeba mít na paměti mimořádnou povahu odkladného účinku. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno odkladný účinek očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

11. Podle tohoto ustanovení soud může přiznat žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti (§ 107 odst. 1 s. ř. s.).

12. V usnesení ze dne 24. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2006 - 49, č. 1255/2007 Sb. NSS, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uzavřel, že zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou stanoveny shodně pro všechny stěžovatele (žalobce, žalovaného, osoby zúčastněné na řízení). Zpravidla však budou opřeny o různé skutkové okolnosti spojené s negativními důsledky výkonu rozhodnutí krajského soudu podle toho, která z procesních stran je uplatní. Kasační stížnosti žalovaného správního orgánu bude odkladný účinek přiznán v ojedinělých případech, kde by respektování soudního rozhodnutí mohlo způsobit závažné důsledky. Jakkoliv se usnesení rozšířeného senátu opíralo o předchozí právní úpravu (účinnou před novelizací soudního řádu správního zákonem č. 303/2011 Sb.), je v přiměřeném rozsahu i nadále použitelné.

13. Stěžovatel odůvodnil žádost o přiznání odkladného účinku možnou existencí dvou protichůdných rozhodnutí v téže věci. Povinnost stěžovatele rozhodnout o odvolání žalobce v souladu s právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku krajského soudu však nemůže být sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku. V této souvislosti je třeba opětovně

připomenout usnesení rozšířeného senátu čj. 2 Ans 3/2006 - 49, podle kterého je správní orgán povinen pokračovat v řízení a respektovat přitom závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku krajského soudu bez ohledu na to, zda byla podána kasační stížnost. Pokud se správní orgán pravomocným soudním rozhodnutím neřídí a nepokračuje v řízení, může se za určitých okolností jednat o nečinnost, proti níž lze brojit podáním žaloby ve smyslu § 79 a násl. s. ř. s. Podání kasační stížnosti vyjadřující nesouhlas s napadeným rozsudkem tedy nemůže samo o sobě vést k tomu, že procesy navazující na pravomocné rozhodnutí krajského soudu ustanou až do rozhodnutí Nejvyšší správního soudu.

14. Skutečnost, že správní orgán má povinnost o věci rozhodnout v souladu se zrušujícím rozsudkem krajského soudu, sama o sobě nemůže vést k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti už jen proto, že by tímto způsobem mohl argumentovat každý správní orgán, jehož rozhodnutí bylo zrušeno. Takový postup by se však dostal zcela mimo shora popsany smysl a znění zákonné úpravy.

15. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti správního orgánu je proto vyhrazeno pouze pro mimořádné případy, kdy by okamžitým výkonem soudního rozhodnutí mohlo dojít k závažným důsledkům, obdobným těm, které zmínil rozšířený senát v usnesení čj. 2 Ans 3/2006 – 49 (např. vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku apod.).

16. O takovou mimořádnou situaci se však v nyní posuzované věci nejedná. Z obsahu spisu ani z tvrzení stěžovatele nevyplývá, že by rozsudek krajského soudu mohl mít takové právní následky, které by pro stěžovatele znamenaly nepoměrně větší újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s.

17. S ohledem na skutečnost, že stěžovatel neprokázal, že výkon či účinky rozhodnutí napadeného kasační stížností by vedly ke vzniku nepoměrně větší újmy ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., se Nejvyšší správní soud již nezabýval tím, zda přiznání odkladného účinku kasační není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

18. Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud návrh zamítl.

19. Závěrem zdejší soud připomíná, že usnesení o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 13. srpna 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu